

3, 125
2067
1769, 11
23

DISSERTATIO IVRIDICA
DE
IVRE CREDITORIS
MVTATA
RE OPPIGNORATA

QVAM
P R A E S I D E
CAROLO FRIDERICO WALCHIO

IVR. DOCTOR. ET PANDECT. PROFESSORE PVBLICO ORDINARIO
CVRIAE PROVINC. SAXON. COMMVNIS SCABINOR. COLLEGII ET
IVRISCONS. ORDINIS ADSESSORE HVIVSQVE H. T. DECANO SOCIET.
LATIN. IENENSIS EPHORO ET FLORENTINAE COLUMBARIAE
DVISEVRG. AC BREMENS. LITTER. COLLEGA

D. XXIII. SEPT. CIDIOCCLXVIII.

PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

FRIDERICVS CAROLVS ADOLPHVS TRV'TZSCHLER
EQVES SAXO-ELECTORAL.

I E N A E
L I T T E R I S S T R A V S S I A N I S .

DISSERTATIO JURIS

DE

IVRE CREDITORIS

IN

RE OPIGNORATA

AVCTOR

FRANCOIS

CAROLO ERIBRICO WALCHINO

IN ACADEMIA JURIS PRAECEPTORIS
ET PROFESSORIS PUBLICI
IN UNIVERSITATE HALLENSI
D. CAROLO ERIBRICO WALCHINO
AVCTORIS

D. MDCCCLXXXIII

IN ACADEMIA

AVCTOR

FRANCOIS CAROLVS AVCTORIS

IN ACADEMIA

IN ACADEMIA

FRANCOIS CAROLVS AVCTORIS

DISSERTATIO IURIDICA
DE
IVRE CREDITORIS MUTATA
RE OPPIGNORATA

§. I.

Itane MARCIANE inter *pignus* et *hypothecam* nihil differre putas nisi *vocis sonum*? saltem ita ipse ICTUS scripserat *a*). Placet profecto *Glossa* interpretis Marciani PLATNERI *b*) qui ad ea legis verba notat: *id intelligendum est, de Marciani tempore non de iure veteri*. Profecto, num recta sit; an recte scripserit Marcianus ex hac *Glossa* nemo intelliget. Quid enim iure veteri?

A 2

ri?

a) in L. 5. D. de pignorib. et hypoth.

b) de formul. hypoth. Diff. 11. p. XXVIII.

ri? de quo veteri iure intelligi vult Vir Doct. Ita sane ego eundem non defenderem MARCIANVM, qui sub Antonino Caracalla Imperatore iuris artem profiteri coeperat ob auctoritatem VLPIANI qui prope ipsi coaeuus, imo forsā iunior fuit, et qui de suo tamen tempore adfirmauerat, differre adhuc pignus et hypothecam, vt Marciani aetate et Vlpiani idem valebat, quod veteri iure. Nam ait ICtus c), *proprie PIGNVS dicimus, quod ad creditorem transit: HYPOTHECAM, cum non transit nec possessio ad creditorem.* Neque tamen errare arbitror ipsum MARCIANVM. Tractat enim in eo libro, ex quo fragmentum desumptum est, de formula hypothecaria. Iam vero formula interdum denotat exemplaria, ad quae contractus caute celebrandi, quales forsā fuere *formulae rerum venalium vendendorum Manilianae*. Haud raro et quam saepius *formulae ipsas actiones* indicant, cum omnes antiquitus actiones in foro Romano per solenniter conceptas formulas instituebantur, quae quondam inter arcana ICtorum atque Pontificum Patriciorum custodiebantur, donec eas simul Flavius scriba publici iuris inuitis patribus faceret, quae dein licet et nouae conceptae forsā et notis scriptae diu inter arcana esse non poterant, a quo tempore Tib. Coruncanus publice iura traderet, atque quemlibet ad discendum admitteret. Formula itaque hypothecaria nihil erit aliud, quam formula ex Edicto Praetoris de hypothecaria conuentione concepta, qua creditor agebat contrarei hypothecae nomine obligatae possessorem, quae si ad oppignoratam rem applicabatur, non nisi vocis sono differre poterat.

§. II.

Recte vero ipsam Edicti formulam desideramus in Pandectis, vt bene monet GERH. NOODT d) qui restituere qualiter potuit non infeliciter hanc formulam annisus est: *QVOD QVIS*

c) in L. 9. §. 2. D. de pignorat. d) ad Pand. L. xx. tit. 1. action.

QUIS SIBI PRO PECVNIA DEBITA PIGNORI HYPOTHECAEVE OBLIGATVM ESSE DICET, QVOD DE EO CONVENIT CVM EO, CVIVS IN BONIS ERAT, NISI ARBITRIO IVDICIS EI RESTITVATVR, ADVERSVS EVM, QVI EAM POSSIDEBIT, QVANTI EA RES ERIT, IVDICIUM DABO. Haec actio haecque Edicti formula eo magis necessaria, quod ex contractu pignoris non minus quam ex nuda conventionione hypothecae actio contra tertium possessorem non daretur veteri iure, quippe nec nuda traditio pignoris, nec nuda conventio eam producere posset, cum Romani ad hunc effectum magis *contractum fiduciae* celebrarent, in quo interveniente mancipatione per aes et libram ius in re transibat in creditorem, ita ut rem a quocunque possessore vindicare posset. Exposuit satis hunc contractum fiduciae ipse NOODT *e)*, et SCHVLTING *f)*. In Digestis sane nihil mentionis deprehenditur contractus fiduciae, quamvis ipse SCHVLTING. et alii ostendant tempore Constantini M. et forsan Theodosii adhuc celebratum fuisse; causam quaerunt in eo, quod Iustinianus Imperator differentiam inter res mancipi et nec mancipi sustulerit. Cedo! at non dubito magnam causam et fuisse in ipsa Praetoris Edicti formula. Cum enim Praetor actionem et iudicium promitteret contra tertium possessorem ex nuda conventionione, quis unquam ceconomus ita adscriptus fuisset, ut quod breviori via potuisset, obtinere noluisset. In desuetudinem tandem abiisse puto, quare abrogatis amplius rerum mancipationibus in vtilia videbantur compilatoribus Pandectarum ea capita in scriptis veterum ICtorum, quae fiduciae contractum continebant.

§. III.

At vero tacita illa hypotheca antiquior conventionali fuisse videtur. Non hic de pignore, quippe iam antiquiori

tem-

A 3

e) observ. L. II. cap. VII. et VIII. *f)* ad Pauli Recept. sentent. L. II. Tit. XIII. not. 1.

tempore non tantum conuentione constitutum fuit, sed toties etiam Praetor ad suam tuendam iurisdictionem pignorum capionibus vltus fuit. De hypotheca itaque dicimus, eam ex edicto fuisse antiquiorem conuentionali seu pacto Praetorio. Nam prima Edicti Parte ipsa *Seruiana* originem cepit, quae domino praedii rustici in illata coloni ius concessit ratione mercedis. Quis ille *Seruius*, id plerumque ignoramus, saltem liquido probari nequit Seruium Sulpicium Ictum huius Edicti auctorem esse, quanquam HEINECCIUS g) eundem Ictum Seruium auctorem nominet, nulla addita alia probatione, quae mihi nulla est; quam quod Praetor fuerit. Caeterum negari non potest, iam Seruii et ipsius Ciceronis aetate hypothecarum iura nota et vltata fuisse. Patet praecipue ex CICERONE h) qui et Thermum Proprietorem sic scripsit: *Praeterea Philotes Alabandensis ὑποθήκας Cluuius dedit, haec commissae sunt. Velim cures, ut aut de hypothecis decedat easque procuratoribus Cluuii tradat: aut pecuniam soluat.* Caeterum sit auctor quisquis sit, videtur, quod de tacito pignore *Seruiana* concepta, ad reliquas species per extensionem et interpretationem extensa illa actio, vnde vel *hypothecariae* in genere nomen obtinuit, vel etiam *quasi Seruianae*, quippe ad illius formulam concepta fuit. Exinde tamen nolim probare, obligationem hypothecae seu pacti illius Praetorii per interpretationem originem coepisse, quod non est, quippe ipsius Edicti formula confirmatum fuit pactum Praetorium; sed hoc adfirmamus tantum de actione ex nominis ratione ducto.

§. III.

Vindicamus itaque hypothecaria actione res nobis obligatas vel iure pignoris vel iure hypothecae easque a tertio possessore. Neque confundenda haec actio vel cum ea, quae

g) in *Antiquit. Iur.* l. v. §. 29. h) in *Epist. ad Diuers. L.* xiii. ep. 56.

ex principali obligatione oritur, vel cum pignoratitia, quae soluto debiti nexu originem capit. Fac Titio debere Caium trecenta ex mutuo oppignorata vel hypotheca nomine obligata in crediti securitatem insula. Condiçione certi ex mutuo conueniet Caium ad trecenta soluenda. At vero si nolit conuenire, quod se satis securum censeat pignore sibi constituto, tertius vero quis eam insulam possideat quo ipse Titius eam iam possidere possit, et ni soluerit debitum. Caius, iusto dein vendere pretio, contra tertium hunc agat hypothecaria. Tandem finge, soluissè trecenta illa Caium Titio creditori, hunc vero insulam, cuius ex rei obligatione possessionem naçtus fuerat, adhuc retinere nec restituere licet debito soluto, rectè Caius experiatur pignoratitia açtione quo rem antea obligatam, iam solutione facta liberatam, reciperet.

§. V.

De rebus adhuc videndum, cum 'aliae corporales aliae incorporales, corporalium vero aliae fungibiles, aliae non fungibiles, quae pignoris hypothecaeue nexu obligari queant. GAIUS *i*) regulas videtur efformasse, I) vt sint in bonis II) vt emi vendique possint. Sic enim scribit: *Sed et quod ad eas res quas eo tempore, quo pacifcebatur, IN BONIS HABVIT, idem obseruari debet. Quod emtionem venditionemque recipit, etiam pignorationem recipere potest.* Sed admodum generales sunt, nec quaestiones in suis speciebus definiunt. De incorporalibus ergo primum dicamus. Ostendit MARGIANVS *k*), vsum fructum pignori hypothecaeue dari posse, simulque ad PAPINIANI auctoritatem prouocat. Hinc adfirmat, si proprietarius negatoriam contra creditorem instituat, praetorem creditorem exceptione tueri. PAVLLVS *l*) quaestionem de seruitutibus rusticis mouet. Ait: *Sed an viae, itineris, actus, aquae ductus pignoris conuentio locum habeat, viden-*

i) in L. 9. D. de pign. et hypoth.
l) in L. 12. eod.

k) in L. 11, §. 2. D. de pign. et hypoth.

videndum esse Pomponius ait: ut talis pactio fiat, ut quamdiu pecunia soluta non sit, eis seruitutibus creditor utatur; scilicet, si vicinum fundum habeat: et si intra diem certum pecunia soluta non sit, vendere eas vicino liceat: quae sententia propter utilitatem contrahentium admittenda est. Neque dubium videtur ex ratione pignorum atque hypothecarum, quae primario consistit in securitate creditori praestanda ob debitum, actiones atque obligationes tanquam res incorporales pignoris vel hypothecae iure obligari posse. Si enim ex actione vel alio iure incorporali creditori securitas curari potest, potest obiectum pignoris vel hypothecae esse. At hoc singulare est, quod MARCIANVS *m*) neget, iura praediorum urbanorum pignori dari posse et concludat: igitur nec convenire possunt, ut hypothecae sint. Non vterer argumento DVARENI *n*), quod praedio deberentur, a quo diuelli aut separari non possent. Idem enim argumentum valeret in seruitutibus praediorum rusticorum. Sed forsitan MARCIANVS ad ipsas urbanas respexit seruitutes. Si enim plerasque eas inuenimus, ita sunt comparatae, ut haud utilitatem vel necessitatem praestent, sed sola prope voluptate ementantur et commoditate, de qua re egregie egit GERH. NOODT *o*). Sic si prospectum, seruitutem altius tollendi, tigni immittendi caet. capimus, in plerisque ipse NOODT monstravit, quantum ad commoditatem vel voluptatem his vsi fuerint Romani. Si itaque haec, ut sunt, vera sunt, quam in illa seruitute securitatem habeat creditor? Exiguam vel plane nullam. Sed haec ut parergon.

§. VI.

Iam de rebus corporalibus adhuc quaedam. Has in fungibiles et non fungibiles diuiserunt. De non fungibili-

m) in L. II. §. f. D. de pign. et hypothecis.

n) Disput. I. cap. 13.
o) in Probabil. L. I. c. 2. et 3.

bus rebus, quod possint pignoris et hypothecae obiectum esse, nulla dubitatio superest, quippe ubicunque in legibus obuia sunt exempla. Sed infra, ubi de forma et materia agendum, plura. Iam de fungibilibus rebus quaestio instituenda. Dubitari profecto possit utique, an fungibiles res, quae utendo consumuntur, creditori securitatem vere praestent, ut in his vel pignus creditori vel hypotheca constituantur. Quanta enim securitas, si debitor ut in hypotheca maxime rem fungibilem possideat, eaque utatur consumendo? Dein si debitor antichrissi creditori constituturus sit in pignorata re vel hypothecata, nunquam hoc fieri possit in re pignorata fungibili, quippe ex antichrissi utendo consumerentur. At vero sicut in pignore securitatis crediti tantum ratio habetur, neque antichrissi ad substantiam pignoris pertinet, putatur utique illam rerum corporalium diuisionem in fungibiles et non fungibiles non attendi posse. Nam pignoris ius vel hypothecae exercet creditor, ut si suum a debitore consequi non possit, consequatur ex re oppignorata vel hypothecata. Id vero recte efficiet, sit fungibilis, sit non fungibilis; ex ea enim distracta re recte suum consequitur creditor. Neque obstat, quod cum debitor in hypotheca possessionem rei obligatae retineat, ipse si fungibilis res sit, abuti possit i. e. utendo consumere. Sed facti haec exceptio magis est, quam iuris. Eo enim, quod alteri in fungibili re constituerit hypothecam, consentit in hoc, ne abutendo absumat, quo alter securitatem habeat crediti sui. Sicut vero haec ex se certa, ne tamen ex solis argumentis rem conficiamus, adhuc probationem ex Legibus dabimus. Sic SCAEVOLA p) pecuniam rem sine dubio fungibilem obiectum pignoris notat. Ita scribit: *Creditor pignori accepit a debitore, quicquid in bonis habet, habiturus esse; quaesitum est, an corpora PECUNIAE, quam idem debitor ab alio mutuam accepit, cum*

p) in L. 34. §. 2. de pignor. et hypoth.

in bonis eius facta sint, obligata creditori, pignoris esse coeperint, respondit coepisse. Dein GAIUS q): *Et quae nondum sunt, futura tamen sunt, hypothecae dari possunt: ut FRUCTVS PENDENTES, partus ancillae, fetus pecorum, et ea, quae nascuntur, sint hypothecae obligata: idque seruandum est: siue dominus fundi conuenerit aut de usufructu, aut de his, quae nascuntur; siue is qui usufructum habet: sicut Iulianus scribit.* Quis vero negat fructus referendos esse inter res, quae vfu consumuntur. Verior ergo videtur, quam supra dedimus opinionem, in pignoribus et hypothecis tantum respici ad res, quae in bonis nostris vel sunt, vel esse possunt, nulla obseruata distinctione, an sint corporales, an incorporales, an fungibiles an non fungibiles.

§. VII.

Vidi interdum eruditos, qui putent pignus tantum de rebus mobilibus dici, hypothecam contra de rebus immobilibus. Videamus an bene. Sane si GAIVM r) audio, adfirmat fructus pendentes hypothecae dari posse. Iam fructus pendentes rebus mobilibus sine dubio adscribendi. Sed et immobiles res pignori dari posse, docet SCAEVOLA s) scribit: *Lex vectigali fundo dicta erat, ut, si post certum temporis vectigal, solutum non esset, is fundus ad dominum redeat. Postea is fundus a possessore PIGNORI datus est, quaesitum est, an recte pignori datus est.* Respondit, *si pecunia intercessit, pignus esse.* Equidem interdum ob eundem effectum pignoris et hypothecae voces commiscerunt, tamen apud SCAEVOLAM proprium pignoris significatum adhibendum ex verbis patet, quod fundus a possessore pignori datus dicatur. Sed vix hic quidquam dubii.

§. VIII.

q) in L. 15. pr. D. eod.

s) in L. 31. D. de pign. et hypoth.

r) c. l.

§. VIII.

Caeterum vtrumque et pignus et hypotheca in eum constituitur finem, vt in re pignorata non minus; quam hypothecata securitatem habeat ratione crediti. Poterit ergo si suum consequi nequeat in hypothecae iure agere, vt hypothecatam rem possideat, et ni tunc satisfactio iequatur, rem ipsam vendere et ex pretio iusto sibi solutionem quaerere queat, restituto debitori eo, quod amplius est in pretio quam in debito. Omnis ergo nexus omnisque obligatio in pignore pariter ac in hypotheca ipsam rem adficit. Non quidem negamus, principalem obligationem, cui pignoris vel hypothecae obligatio accesserat, posse personam tantum adficere: hoc vero nihil in obligatione reali pignoris et hypothecae mutat. Dabimus Titium Seio debere trecenta vel ex mutuo vel ex emto residuum pretium, eique pignora praeterea vel hypothecas dedisse, primaria obligatio ex mutuo vel ex emto mere personalis erit, ad pignorum et hypothecarum nexus res oppignoratas adficiet. Inde est, quod quae ad rerum oppignoratarum et hypothecatarum possessionem consequendam data est a Praetore actio hypothecaria, non detur contra eum, qui personaliter nobis obligatus est, sed contra tertium rerum obligatarum et nexarum possessorem.

§. VIII.

Iam vero si ipsa res, quae vel pignori vel hypothecae data est obligata sit, quaestio oritur, *si res illa pignorata hypothecatae immutationem patiatur, an salua illa nihilominus maneat obligatio.* Equidem si de proprietate rerum eaque iuris in re specie, quae dominium conficit, quaestio oritur, varia habent iura. Interdum enim plus tribuunt formae, interdum plus materiae. Si enim ea, quae de specificatione disputarunt veteres accurate tractamus, patet, veteres ICtōs admodum in causis illis decidendis dissensisse, donec Impera-

tor Iustinianus ambages illas deciderit. Eam enim format regulam, ut *materia* potior habeatur, si ad pristinam ruditatem reduci possit materia, contra potior habeatur *forma*, si ad pristinam ruditatem atque priorem formam materia reduci non possit. Fac ergo te ex alieno argento scyphos confecisse, reduci destructa forma ad priorem massam poterit argentum, saluum ergo domino materiae ius suum seu dominium argenti manet. Contra vero dabimus, te ex alienis uuis ope torcularis vinum expresse, vini tu dominus eris, cum in priores uvas reduci nequeat vinum. Ita sane varia sunt iura in his quaestionibus circa dominium. Videamus itaque, an in alia specie iuris in re, pignoris scilicet et hypothecae iura etiam diuersa statuunt, et an mutata re oppignorata in aliam formam ius creditoris expiret; nec ne, sicut interdum ex forma mutata dominium prioris domini expiret.

§. X.

In hac quaestione decidenda leges ante omnia consulendae sunt, et his perillustratis demum quae ob stare videntur remouebimus. MARCIANVS ^z) omnem controuersam causam decidere videtur. Scribit: *Si res hypothecae data, postea mutata fuerit: aequae hypothecaria actio competit, veluti de domo data hypothecae, et horto facta. Item si de loco conuenit et domus facta sit, item de loco dato deinde vineis in eo positis.* Verba adeo clara atque dispositiua esse videntur, ut vix quidquam sit, quod contra monendum videatur, at si accuratius quaestionem formemus, varia separanda videntur themata, et in singulis dein decisio vel ex applicata lege danda, vel alia ratio petenda. Videndum enim an in omni rei oppignoratae mutatione idem obtinet, quod MARCIANVS ^v) de rebus hypothecae datis adfirmavit et an in omnibus hypothecatis obtineat.

§. XI.

^z) in L. 16. §. 2. D. de pign. et hypoth. ^v) c. l.

§. XI.

Varia de his quaestionibus notavit EDM. MERILLIVS x). Separatim singulas causas tractabimus. Patet ex loco Marciani, sermone tantum esse de mutatione, quae in superficie contingit. Exemplum quod dedit ex solo petatum est, quod hypothecae iure obligatum atque nexum erat, cuius superficies imposita mutationem subiit. Diruta enim domus erat eiusque loco hortus in eo solo plantatus. Adfirmat non immutatum esse hac immutatione hypothecae ius, sed creditori saluum manere. Ratio si reddenda, facillima est. Hypotheca enim primario ipsam solum adiciebat. Quare superficies eodem nexu obligata erat, sed ex accessionis iure, quippe et in hoc accessorium scilicet superficies sequebatur principale solum. Inde deducitur, licet superficies, quae prius extitit, quaeque hypothecae iure obligata, mutetur, et sic mutata, cesset, solum tamen obligatum est, hoc non patitur mutationem. Si ergo alia superimponatur superficies, manebit creditori saluum hypothecae ius, quippe accessionis iure noua superficies obligabitur. Vt probemus rationem hanc veram utique esse, provocandus est PAVLLVS y). Scribit: *Domus pignori data et area eius tenebitur; Est enim pars eius. Et contra ius soli sequetur aedificium.* Domus pars vna, altera area dicitur. Et cum domus sine area concipi haud possit. Si domus oppignorata vel hypothecata cum eius pars principalis area sit, oppignorata simul censetur, cum domus oppignorata sine area esse non possit. Inde forsitan LABEO z) statuit: si insula, *quam tibi ex pacto conuenito licuit vendere* (licet vero, si hypothecae vel pignoris ius in ea creditori constitutum, atque debitor creditori haud faciat satis) *combusta est, deinde a debitore suo restituta, idem in noua insula,* (seu aedificio quod liberum circuitum habet,) *iuris habes.* Nisi ergo principalem partem adfecisset pigno-

B 3

ris

x) in obseruat. lib. 1111. cap. 19. y) in L. 21. D. de pignor. act.
z) in L. 35. D. de pign. et hypoth.

ris ius, scilicet aream, noua illa imposita insula eodem iure haud nexa fuisset. Hanc sententiam suffulcit quoque PAVLVS a) in subtili, quod de hac quaestione dedit responso. Ipsum audiamus Paullum. *Domus pignori data exusta est, eamque aream emit Lucius Titius et extruxit: quaesitum est de iure pignoris Paullus respondit, pignoris persecutionem perseuerare: et ideo ius soli superficiem secutam videri, id est, cum iure pignoris: sed bona fide possessores non aliter cogendos creditoribus aedificium restituere, quam sumtus in extructione erogatos, quatenus pretiosior res facta est, recipere.* Pignoris ergo ius in area manet, vt noua accedente superficie et haec obligetur. Sed elegantissima PAVLLI est obseruatio, quam responso adiecerat. Sit Titius creditor, cui Meuius ob debitum fundum in pignus dederat. Fundi pretium sint quatuor millia. Exustum est hoc praedium oppignoratum, remanet pignoris ius Titio creditori in area. Vendit debitor aream illam, quam Lucius emit inque ea area nouum extruit aedificium, quod cum perfectum, aestimatur sex millia. Venditio illa facta creditori quidem non nocebat, quippe pignoris ius in area remanserat; et cum a nouo possessore emtore videlicet Titio huic oppignoratae areae nouum imponeretur aedificium, hoc quoque pignori obligatum erat. Debitore non soluente Titius creditor pignus persequitur actione hypothecaria, nec dubitandum, cum creditori saluum permanserit ius, tertium possessorem teneri ad fundum tradendum creditori vt ex eo suum consequi possit. Sed hic cautionem addit PAVLLVS, tertium illum possessorem non prius cogendum esse ad fundum creditori tradendum, quam si sumtus meliorationis consecutus sit tertius possessor. Iam vero fundi pretium cum oppignoraretur, quatuor millia erant, restituti vero fundi pretium sex millia, sine dubio creditor tertio possessori duo millia, restituat, quippe his duobus millibus melioratus fundus constitutum pignus excedit, quo soluto

a) in L. 29. §. 2. D de pign. et hypoth.

soluto quasiindemnis praestatur tertius possessor, qui quod bona fide possederat utique meliorationes repetere poterit.

§. XII.

Ad Marcianum redimus. Rationem tractauimus hactenus, ex qua adfirmauerat superficie mutata, pignoris ius saluum manere. Deduximus nouae superficiae obligationem ex area vel solo. Inde et ipse Marcianus amplius pergit, loco vel area obligata, si postea vinea imponatur, hanc quoque obligatam fore iure pignoris, quo nostra confirmari videtur ratio. Sed noua hic oritur quaestio, vtrum quid interfit, si haec superficiae immutatio fiat consensu creditoris, vel si ignorante eo suscipiatur? Plane dubitari nequit, haec omnia quae diximus recte se habere, si inscio creditore immutatio superficiae suscepta fuerit. Iam vero dabimus insulam tanquam pignus a creditore possideri, debitorem vero insulam in hortum immutare consentiente creditore, qui possessionem pignoris debitori concedit, quo superficiem immutare possit: quaeritur: an et hac specie creditori saluum ius sit. Distinguendum erit, vtrum a creditore eo animo reddatur pignus debitori, vt liberum amplius sit a pignoris iure *Dd. tacitam remissionem* vocant, et dubitandum non est, si postea immuteretur superficies, creditori amplius ius superesse non posse. Concludimus hoc tuto ex rescripto *DIOCLETIANI ET MAXIMIANI b)*. Si enim ex folius instrumenti, quo pignoris ius constitutum fuerat, redditione pignoris remissio deducitur, quidni iudicemus, reddita re oppignorata multo magis remissum esse pignus debere, maxime si ex circumpositis causis appareat, remittendi animo redditum fuisse. Sed sicut omnia pendent ab intentione creditoris, qua reddat rem oppignoratam, sequitur, si ea solum intentione reddat debitori vt superficiem tantum mutet, cum rei obligatio simul, adfi-

ciat

b) in L. 7. C. de remiss. pign.

ciat solum, in quo pignoris ius habet simul, ex ea pignoris redditione remissionem nunquam statuendam: imo potius ex Marciani sententia creditori saluum ius permanere.

§. XIII.

Sed si superficies solum oppignoratur, omnes superficies partes oppignoratae simul censentur, non vero pignus saluum erit creditori, si immutatio quaedam in parte aliqua contingat noua exinde specie producta. Exemplum est apud PAVLLVM c). Scribit: *si quis cauerit, vt silua sibi pignori esset: nauem ex ea materia factam non esse pignoris, Cassius ait: quia aliud sit materia, aliud nauis, et ideo nominatim in dando pignore adiciendum esse ait* QVAEVE EX SILVA FACTA NATAVE SINT. Species, quae in hac lege latet, haec est. Creditor quo suae securitati prospiceret, effecerat, vt a debitore pignoris ius in Silua debitori propria obtineret. Debitor cum caedua esset, arbores caedit, neque dubitandum in his arboribus caesis, cum sylua oppignorata arbores simul oppignoratae sint creditori ius pignoris saluum esse. Iam si debitor ex his arboribus caesis nauem conficiat, quaerebatur, an nauis quoque pignori obligata sit. Negat Paulus ex auctoritate Cassii Icti, qui suae sententiae hanc dederat rationem, quod aliud sit materia, aliud nauis. Huius vero rationis ea vis est, quod materiae pignus nouam ex materia productam formam haud adficiat. Argumentum vero hoc petendum ex materia specificationis, de qua mox plura. Patet saltem ex hoc exemplo regulam illam, quam MARCIANVS generalem fecisse videbatur! specialem tantum esse nec in omni pignorate rei mutatione creditori saluum permanere ius. Concludimus potius ex hac lege, si ipsa materia mutationem passa, noua scilicet ex ea producta forma, cessare creditoris ius. Arbores quidem tanquam materia consideratae vt superficies pars securum adhuc reddebant credito-
rem

c) in L. 18. §. 3. D. de pignor. action.

rem qui in iis tanquam filuae partibus pignoris ius habebat, sed si ex his arboribus oppignoratis tanquam materia noua forma producta erat, videlicet nauis, creditori in hoc ius pignoris non competebat.

§. XIII.

Ex hac vero specie, quae priori regulae exceptionem parit, facile ad alia themata concludere possumus. Exemplis ipsam rem tractabimus. Sit vindemia oppignorata, vuae necessario oppignoratae censendae sunt, quippe in his abfoluitur vindemia. EDMUND. MERILLIVS *d)* quaestionem proposuit, si ex his vuis debitor mustum expresse- rit, an etiam creditori saluum sit pignoris ius in musto? Negat mustum oppignoratum esse, si ignorans fecerit, prouocans ad auctoritatem PAVLLI *e)*. Scripserat: *Si quis ex vuis meis mustum fecerit, vel ex oliuis oleum, vel ex lana vestimenta, cum sciret haec aliena esse: vtriusque nomine ad exhibendum actione tenebitur, quia quod ex re nostra fit, nostrum esse verius est.* Concludit itaque MERILLIVS si is conueniatur ad exhibendum, qui nouam produxit sciens rem esse alienam, speciem, ergo non conueniendus est actione ad exhibendum, qui ignorans nouam ex re aliena produxit speciem. Sed iam desunt argumenta, quibus a domini ratione ad pignoris ius concluditur. Nam vendito fundo oppignorato, nemo emtori dominium post rei traditionem negabit, et nihilominus creditori saluum ius est pignoris, quod persequitur actione hypothecaria, qua instituta non quaeritur, an possessor sit dominus; nec ne, sed an res oppignorata sit et tempore oppignoracionis fuerit in bonis. Nihil ergo mihi probare videtur lex allegata. Dein cautius

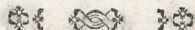
in

d) cit. loc.

e) in L. 12. §. 3. D. ad exhibend.

C

in hac ipsa specie a PAVLLO tractata, quam et CAIVS *f*) exhibuit, iudicandum, cum ex veteri iure in specificatione amplissima esset controuersia, quippe Proculus eiusque sectatores speciei plus tribuebant; quam materiae, cum contra Sabinus et Cassius eiusque affectae plus materiae tribuerent quam nouae formae, quod eleganter docuit MASCOVIUS *g*). Herciscundi fluctuabant, quippe interdum Proculi interdum Sabini rationem applicabant, et videtur PAVLLVS *h*) in contraria specie Proculum secutus. Hinc demum IUSTINIANVS *i*) mediam quoque sententiam amplectitur scilicet, vt praeferatur materia, ex qua noua producta forma, si ad pristinam et primam ruditatem reduci possit, approbato Sabini argumento, contra vt potior sit noua forma seu species, si reduci nequeat, approbatis Proculeianorum rationibus, quae in his positae, quia quod factum esset, antea nullius fuisset et mutata forma prope interimeret substantiam obseruante MASCOVIO *k*). Iam vero quid obstat, quo minus in proposita quaestione consentiamus cum MERILLIO argumento vero non ex Paulo ducto, sed ex ratione Proculeianorum a Iustiniiano approbata. Sic itaque iudico. Si noua illa producta forma atque species, quae ad primam ruditatem reduci nequit antea non extitisse videtur, et ipsam materiam quasi interimit, et sic nouiter productum corpus habendum, sequitur, immutatione materiae in nouam formam cessare materiam, sicque cum materia in ea existentia iura et obligationes. Cum iam vero mustum expressum ex vuis eam continet speciem, quae reduci ad pristinam materiam scilicet ad vvas nequit, concludo, plane vvas cessare et

f) in *Fragm. Institut.* Lib. 2. tit. 1. §. 5.

g) de *sectis Sabinian. et Proculeian.* cap. 1X. §. 27. p. 249. seq.

h) in *c. l. 12. §. 3.*

i) in §. 25. *l. de Rev. diuision.*

k) *c. l.*

et cum iis vuarum obligationes et iura, mustum! vero no-
 tum quasi corpus haberi, quod primum iam existere incipit
 atque antea non erat, ergo mustum nemini poterat esse obli-
 gatum, nec creditori ius pignoris competere. Et haec con-
 ueniunt, quae in superiori §. rationem continebant, scilicet
aliud est materia aliud est nauis, quae species apud stoicum
 philosophum *SENECAM* 1) haud aliter decisã est. Nam
ligna, inquit, *nihil noui conferunt*, quamuis non fiat nauis
 sine lignis.

§. XV.

Sed quid? *si messis oppignorata*, nemo dubitat fruges
 primario oppignoratas esse. Sed si a fundo separentur, an in
 re oppignorata mutatio fiat, quaerendum est. Negandum
 omnino videtur, quippe per frumentorum dissectionem at-
 que separationem messis absoluitur. At vero, si grana ex
 spicis excutiantur, forsã mutatio fiet. Neque id adfirma-
 ri poterit ob auctoritatem *C A I I M*). Ait: *Videntur tamen*
mibi recte quidam dixisse, non deberi dubitari, quin alie-
nis spicis excussum frumentum eius sit, cuius et spicae fue-
rant. Cum enim grana, quae spicis continentur, per-
fectam habeant suam speciem: qui excussit spicas NON NO-
VAM SPECIEM facit, sed eam, quae est, DETEGIT. Si
 ergo excussio frumento noua non fit species creditori ad huc
 saluum ius erit pignoris. Iam vero ponamus ex frumentis
 farinam molendinarum ope confici a tertio possessore, viden-
 dum est, an creditori etiam ius pignoris in ipsa farina compe-
 tat. Si eam rationem sequamur, quam supra in specificatio-
 ne posuimus, verior est sententia, quae amplius creditori
 ius pignoris negat. Si enim noua species producitur, quae

C 2 ad

1) *epist. LXXXVIII.*

m) in L. 7. §. 7. D. *acquir. rer. dom.*

ad suam pristinam causam reuerti nequit, qualis farina, quae in grana reuerti nequit, applicari potest argumentum, quod de naue adposuerat PAVLLVS, aliud est materia, aliud est farina seu noua species ex ea materia efformata; quae cum antea non fuit; sed esse incipit, pignori obligata esse nequit.

§. XVI.

Adhuc aliam dabimus speciem. Lanam oppignoratam creditori concipiamus, hanc si vel debitor ipse possideat, vel tertio vendiderit, saluum erit creditori ius pignoris, neque dubitandum, eundem hypothecaria actione pignus suum, seu lanam persequi posse. Sed quid, si lana illa tineta fuerit? Neque noua species efformata, potius lana permanet, licet tineta sit, neque dubitandum creditori adhuc saluum pignoris ius fore. Fingamus vero, ex ea lana vestimentum factum esse. Iam nouam habebis speciem, neque amplius lana est, quamuis vestimentum ex lana confectum sit. Eodem ergo vtamur argumento, quippe lana esse desit, desit quoque pignoris ius, eaque noua species, quae ad pristinam ruditatem lanae vix reduci potest, existere saltem incipit, quare nec in ea, videlicet vestimento aliqua existere potest obligatio, vel pignoris ius creditori competens, nisi nouiter illud constituatur. Sed tunc nouum pignus esset, non illud quod antea creditori in lana competebat.

§. XVII.

Haecenus de iis speciebus differuimus, in quibus specificatione facta noua species ad pristinam causam reduci non poterat. Iam aliam causam tractabimus, scilicet, quid iuris sit,

fit, si ea quae nouiter producta sit species, possit ad priorem redire causam. Oppignorauit debitor aurum argentumue infectum, eoque creditorem reddidit securum, postea oppignorati argenti auriue nactus possessionem vendit aurifabro, qui scyphos vel alia vasa ex ea materia per specificationem efformat, recte quaerendum est, an et noua illa specie producta creditoris ius pignoris expiret. Secundum vero ea, quae proponuntur, creditoris ius saluum fore censeo. Cedo utique, si debitor aurum argentumue a creditore reddidit acceperit ea intentione, ut pignoris ius remissum sit, neque vllum ius creditori in vasis competere potest, cum eo tempore cum venderetur materia creditori ius amplius non competeret. Sed de hac non disputamus specie. Species potius, quae a nobis tractatur, ponit incerto creditore pignus venditum fuisse; Et hac posita specie, videmur recte creditori ius pignoris seruasse. Nam si debitor nactus sit oppignorati auri argentiue possessionem, saluum est creditori pignoris ius. Quod si ergo vendit debitor aurum argentumue, emtor plus iuris consequi nequit, quam quantum venditor transferre potuit. Potuit itaque dominium rei in illum transferre, sed rei tantum oppignoratae. Liberum itaque creditori erat a tertio possessore, videlicet emtore illud argentum atque aurum oppignoratum hypothecaria actione persequi. Si vero scyphos aliaque vasa exinde confecerit tertius ille possessor, negandum non est, nouam quidem speciem productam, at, cum ad pristinam suam materiam scyphi atque illa vasa reduci possint et in hac specie materia potior habeatur forma, censei utique potest creditorem non minus scyphos atque vasa illa hypothecaria actione persequi posse, saluo possessoris iure, ut ad priorem ruditatem argenti auriue reducat. Neque obstat, si creditor vasa illa aurea persequi velit hypothecaria actione, eum plus consequitur, quam quantum in pignore fuerat cum et formae

pretium inesse soleat. Sed sicut supra in alia specie, ubi fundum restitutum atque pretiosiore ratione exaedificatum nihilominus persequebatur creditor, vt §. xi. docuimus, suadente PAVLLO, vt possessor ille tertius a creditore id consequeretur, quanti fundus pretiosior factus; ita in nostra specie et possessor tertius, si ad priorem materiam nolit reducere, consentiente creditore poterit formae pretium exigere, quippe auri argentique pretium forma auctum fuit, vel si nolit, eo respiciendum est: aut debitor soluit postea, eoque liberat pignora, scyphos et vasa recipit tertius possessor, aut non soluit debitor atque ex pignoris iure creditor vendit; vendere utique poterit, sed iusto pretio, et in proposita specie non tantum auri argentique pretio, sed formae et cum ea laboris simul habita ratione. Quo facto suum, quod ipsi debetur, creditor deducit, eaque quae debitum excedunt rei oppignoratae venditaeque domino restituit: et sic possessor tertius vix formae novae detrimentum patietur, quamvis tantum in pretio auri argentiue amittat, quantum erat pignoris iure obligatum.

§. XVIII.

Possimus alias addere species ad illustrandum thema nostrum, sed sufficere arbitramur, quippe facile ex his apparet, in quibus rei oppignoratae mutationibus MARCIANI regula valeat, in quibus contra fallat suumque perdat officium. Liceat tamen plane aliam adicere immutationis speciem, quae singularis plane est ratione mutationis, et videamus, an in ea quoque saluum sit creditori ius pignoris. Fac Titium habere fundum pignoris seu hypothecae iure obligatum creditori. Princeps, cui necesse videtur munimenta nova exstruere ad publicam securitatem curandam et conferendam, hunc Titii fundum Caio oppignoratum ita situm arbitra-

arbitratur, vt in eo noua munimenta exstrui commode at-
 que vtiliter possint; quapropter eundem fundum Titii siue
 volente siue nolente Titio ad exstruenda munimenta acqui-
 rendum statuit. Dabimus Titium, probe scientem, se ad
 vendendum propter publicam vtilitatem cogi posse, sponte
 Principi offerre fundum atque vendere in scio tamen ipso
 creditore. Diruto aedificio munimenta in eo solo exstruun-
 tur. Quaerendum est, an et in solo et in munimentis
 saluum creditori pignoris adhuc ius vindicemus. Equidem
 debitor non potest creditori ius suum inuito eripere venden-
 do fundum oppignorum, vt forsitan videatur saluum esse
 posse, cum in alienationem haud consenserit; sed rebus sic
 stantibus verius est, creditorem ius suum amittere, siue
 fundus obligatus sit iure hypothecae, siue eundem iure
 pignoris possideat creditor. Simulac enim fundus emtus sit
 a principe ad munimenta imponenda, fit publicus ex aucto-
 ritate principis, sicque *extra priuatorum commercium* con-
 stituitur. Cum praeterea iusto modo acquisuerit princeps,
 nexus ille priuatus principem stringere nequit, praecipue
 cum necessitas et securitas vrgeat acquisitionem. Et cum
 priuatum interesse publico semper postponendum sit, ipse
 creditor teneretur *priuatum interesse suae securitatis* postpo-
 nere *securitati publicae*. Quare et si necessitas suadeat,
 ipse creditor vero oppignorum fundum possideat, cogi
 poterit, vt suo iure cedat atque principi fundum tradat
 ad exstruenda munimenta, cum adhuc ipsi saluum sit
 agere vel principali actione ad consequendum debitum,
 vel si non possit ea experiri, pignoratitia contraria, ad
 aliud pignus consequendum. Aliter vero sentiendum vi-
 deretur, si occupata ab hoste terra ipsemet victor fundum
 occuparet oppignorum, suaeque securitatis causa diruto
 aedificio fundi formam mutaret atque munimentum impo-
 neret, si postea vel hostis depellatur, vel terram occupa-
 tam

tam deferat, sicuti iure postliminii quasi fundus ad priorem dominum reuertitur, ita dubitandum non est, hanc fundi oppignorati immutationem creditori nocere non posse, sed pignoris ius iure quasi postliminii ad creditorem reuerti. Vellem equidem et alia argumenta et alias adhuc species addere, sed sicuti libelli breuitas vtrumque haud permittit, ita L. B. decenter rogo, si haud omnia suo ingenio atque iudicio probanda putet, ea, quae displiceant iuuenili ingenio atque arti non satis exercitatae tribuat.

GENEROSISSIMO ELEGANTISSIMAE
 HVIVS DISSERTATIONIS
 A V C T O R I

s. D.

CAROLVS FRIDERIC. WALCHIVS, D.

Si in mentem reuoco singulare TVVM in disputando acumen, in certaminibus priuatis saepius mihi comprobatum, ac simul reputo, quantum liqueat TVA cum litteris humanioribus aequae ac iure ciuili familiaritas ex libello hoc docte conscripto, quem iure TIBI solum tribuere potes: non opus TIBI esse arbitror tutela mea, in conflictu, quem meditaris publico. Verumtamen eam, benigne mihi oblatam, libens suscipio, vt testis sim ac spectator laudis eximiae, quam ille TIBI conciliabit et animo praesentio iucundum profecto spectaculum quod pugna haec non solum mihi; sed omnibus aliis TVIS praceptoribus, quos adiisti, praebebit, si in eam videbimus descendere iuuenem nobilem, qui nobilitatem suam a maioribus acceptam morum elegantia atque praeclara cupiditate in litteris proficiendi, illustrat et, quam de se iam dudum omnibus mouit expectationem sustinet ac tuetur eumque pugnare deprehendimus cum aduersariis litteratissimis instar gladiatoris veterani. Lactitiam, quam ex fortunatissimo hoc studiorum statu percipio, exprimere non possum; neque eum solum TIBI; sed etiam perillustri TVAE matri, matronae generis splendore, pietate aliisque eximiis sui sexus dotibus praestanti: immo toti TVAE splendidissimae genti gratulor cuius aliquando decus TE fore ac ornamentum, certissime sum persuasus. Commendo me TVAE, qua me adhuc prosequutus es benevolentiae et vt omnia faulste, feliciter, ac fortunate TIBI succedant, ex animo precor. Ienae d. XXIII. Sept.

CIOIOCCCLXIII.

D

VIRO

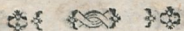

V I R O
 GENEROSISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
 S. D. P.
 IVSTVS CHRIST. LVD. DE SCHELLWITZ P. O.

Summam omnino laudem meretur singularis plane industria et honesta ambitio, quam semper huc vsque in academia hacce praestitisti, cuiusque optimus testis est doctissimus libellus, quem in lucem emisisti publicam et nunc strenue defendes. Neque enim contentus fuisti, quod iis, quibus tecum conuersari contigit, egregios in iure profectus priuatim monstraueris, sed etiam in publicum eosdem exhibendos esse statuisti. Quidni ergo in isto conflictu, ex quo maximam certissime laudem reportabis, contradicentis spartam lubens suscipere deberem? Faxit ille, qui omnia potest, vt quicquid moliris, in TVAM salutem, in perillustris gentis TVAE delectationem, in reip. commodum et in [DEI] gloriam succedat. Caeterum rogo, vt me TIBI

habeas commendatissimum.

GENE-

GENEROSISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
RESPONDENTI

S. P. D.

D. HENR. GODOFR. SCHEIDEMANTEL P. P.

Singularis atque egregia TUA diligentia in meis etiam recitationibus luculentissime demonstrata; TUAQUE morum elegantia ac castitas, uti omnes ita me quoque totum TIBI reddiderunt. Iam vero comite indiuulso nexu TECUM coniuncta, praeclara incedis eruditione, eiusdemque publica non modo sed et praefantissima praebes documenta. Multum igitur distas a lepidissimis illis, qui externis solum gestibus innutriti, splendidis vestibus nec non compositis et delibutis capillis, ingenio vero atque prudentia parum exulta, aulam ingrediuntur, casuique fortuito suam prorsus committunt felicitatem. Interim autem optima quaeuis ex animo integerrimo TIBI adprecor et qua docet obseruantia TE rogo, ut me TIBI semper habeas commendatissimum. Vale. Dabam Ienae d. xx. Septembr.

A. O. R. CIOIOCCCLXVIII.

D 2

MON-

VIRO GENEROSISSIMO
 AVCTORI ET RESPONDENTI
 DOCTISSIMO

S. D. P.

IOANNES GOTTLIB BÜTTNER

ART. MAGISTER MORVMQVE EPHORVS

Si quod vnquam officium dulce a me explendum fuit, hoc sane est, quod his literis continetur. Summa haec mea fuit felicitas, qua TVVS, GENEROSISSIME RESPONDENS in humanioribus literis animus formandus mihi committebatur. Mirabar eo tempore solertiam summamque industriam TVAM discendique cupiditatem simulque sperabam, fore, vt auitam generis gloriam nouo splendore aliquando aucturus sis. Gratia GENEROSISSIMAE MATRIS regenda studia TVA Academica mihi committebantur, cum socium tefsemque simul gratiosissime esse me vellet. Augebatur mea felicitas cum, quod antea speraueram, euenire perciperem. Fui profecto testis assidui TVI studii atque diligentiae in apprehendis iis literis, quae GENEROSVM IUVENEM non ornant tantum, verum etiam ad rempublicam capessendam praeparant eumque aptum reddunt, quo summa munera in republica et in vtilitatem ipsius atque cinnium

uium emolumentum ad ministrare, stemmatis vero gloriam autam conseruare atque tueri possit. Quanta VIR GENEROSISSIME possem amplius in TVAM laudem adscribere nisi et generosa TVA verecundia me coereret, quo minus eam laedam, qui scio TE mereri malle laudem, quam ab illaudatis laudari. Dein forsan TIBI a me dicta laus partium studii suspicionem excitare posset, nisi specimen singularis atque rarioris diligentiae, quod publice hodie edis huius suspicionis metum depelleret. Quapropter hoc potius, quod mei iam officii est agam, ne videar, laudis, quam publice consecutus es ex merito tantum praeconem agere. Gratulor itaque ex animo, quem TIBI scis deditissimum gloriam partam praemium assiduitatis atque industriae in studia collocatae, non TIBI vero tantum, verum STIRPI GENEROSISSIMAE optans, velit diuina Prouidentia TE in splendorem atque ornamentum GENEROSISSIMAE DOMVS conseruare, iisque, quae TVA virtus TVAque studia merentur honoribus ornare omnique felicitate cumulare. Quodsi eueniet, quod in votis est, hoc vnicum superesse videtur, vt TE rogem, velis mei memoriam commendatam habere meaque in TE studia semper comprobare. Vale et vale feliciter. Dabam Iēnae

d, XXIII. Sept. CIOIÖCCLXVIII.

MONSIEUR

Il y a quelque tems que j'ai l'honneur de Vous connoître et de profiter de Vos sciences solides de la Jurisprudence. C'est par où j'ai été convaincu du grand mérite qui Vous orne. Mais que de matieres pour faire retentir Vos louanges! Bien loin de Vous pouvoir rendre justice par la, je ne dis que trop peu. Aujourd'hui Vous allez, convaincre tout le monde de la verité de ce que je viens de dire. En Vous remerciant de la bonté que Vous avez eu de m'offrir la charge d'opposant, je me recommande en Votre bienveillance. Enfin permettez moi que je souhaite que le bon Dieu accomplisse les voeux ardens que je fais pour Votre conservation jusqu'au terme le plus éloigné où les hommes puissent parvenir. Je fais gloire d'être avec toutes sortes d'estime et de tendresse

MONSIEUR,

à Iene
le 23. Septembre
1769.

Votre très humble et très obeissant serviteur et ami

I. B. C. EICHMANN, de Weimar
Etud. en droit.

ULB Halle
004 526 880

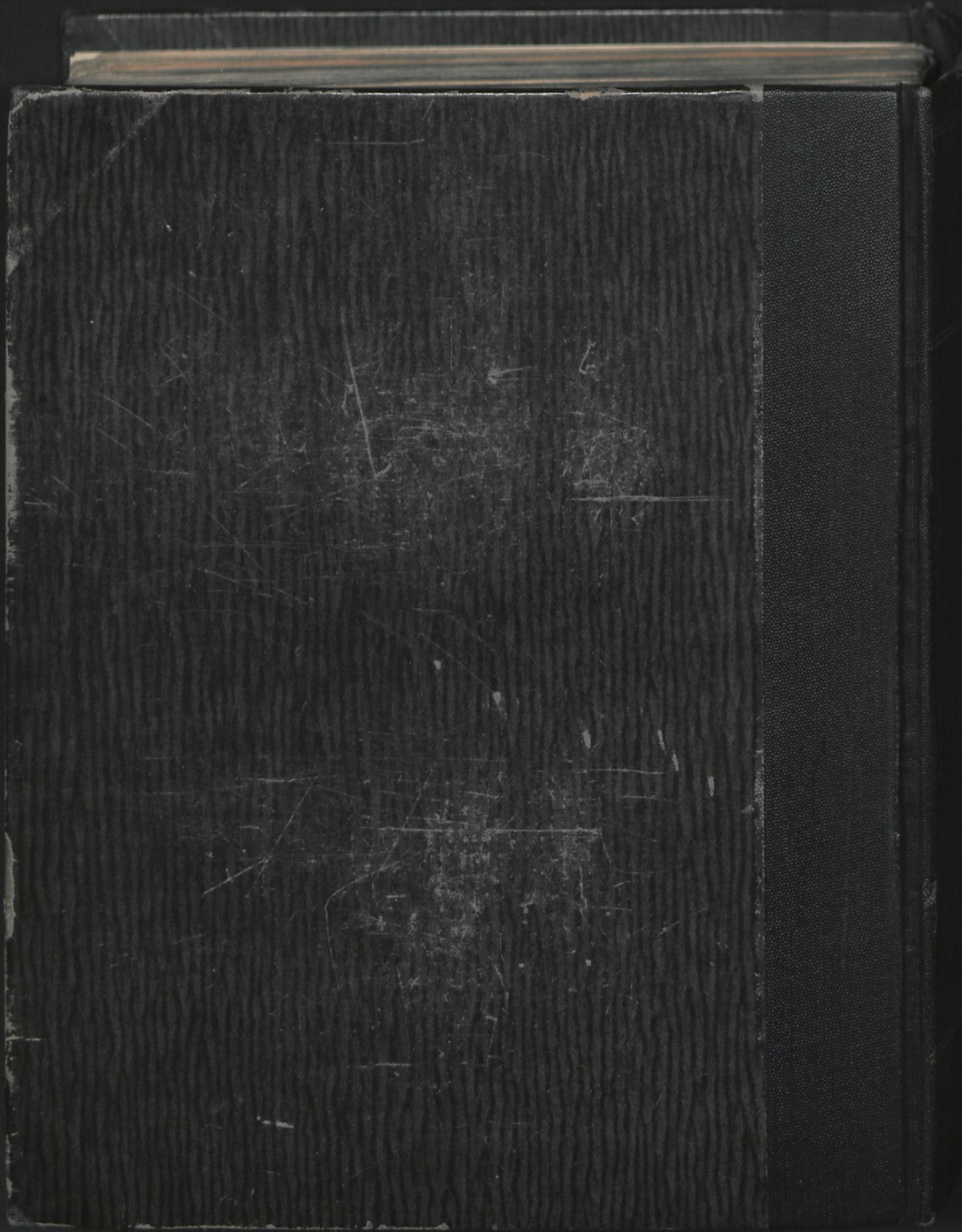
3

Sb

K078

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8
Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

~~3, 135~~

2069

1769, 11

23

TIO IVRIDICA

DE

EDITORIS

TATA

GNORATA

QVAM

ESIDE

ERICO WALCHIO

ROFESSORE PVBLICO ORDINARIO
MMVNIS SCABINOR. COLLEGII ET
RE HVIVSQVE H. T. DECANO SOCIET.
T FLORENTINAE COLYMBARIAE
ENS. LITTER. COLLEGA

CIDIOCCCLXVIII.

DEFENDET

CTOR

ADOLPHVS TRÜTZSCHLER

O-ELECTORAL.

N A E

TRAVSSIANIS.